

gation kom frem til Aflysning, og saa er en saadan Obligation bleven liggende i mange Aar, maasse i 20 Aar. Saa paa een Gang finde Arvingerne den, og saa sige de: Vi vide ikke, hvordan det forholder sig med denne Obligation, men den er ikke kvitteret, ikke udflettet, altsaa gøre vi den gældende. Naar 20 Aar ere gaaede, er den forældet som personligt Krav, men hvis man vil fastholde den som en tinglig Vhrde paa Ejendommen, vil der ske Uret, thi i Virkeligheden eksisterer der ingen Fordring. Dertil kan man kun sige, at en Ejendomsbesidder og navnlig en Landejendomsbesidder bør jo have saa megen Forstand, at han ved, at naar han betaler en Panteobligation, skal Panteobligationen kvitteres. Jeg antager ogsaa, at de fleste Ejendomsbesiddere have saa megen Interesse for deres økonomiske Forhold og navnlig for deres Ejendomsret, at det interesserer dem at vide, hvad der er læst paa deres Ejendom og ikke læst paa den, og det Tilfælde, at en Ejendomsbesidder i 20 Aar ikke bekymrer sig eller ikke har haft Lejlighed til at undersøge, hvad der staar paa hans Ejendoms Folio, er virkelig overordentlig sjældent, og naar han saa i øvrigt kan have begaaet den Dumhed, at han ikke har sørget for, naar han betaler sin Pantegæld, at Panteobligationen bliver kvitteret, ja saa kan man sige med den berømte romerske Retslærde, Ulpian: „Stultis occurri non potest!“ Undskyld, jeg taler Latin, det kunde maasse oversættes paa Dansk: Man kan ikke hjælpe paa Idioter!

Endelig skal jeg anføre til Forsvar for Mindretallets Stilling, at den Regel, at Panteretten bliver bestaaende til Trods for Forældelse af Fordringen, fastholdes i Norge, og det har hidtil været Ønsket, at vi saa vidt muligt skulde blive i Overensstemmelse med den norske Regel. Men det er ikke alene i Norge, men, som det siges i Motiverne til Lovudkastet: I de allerfleste fremmede Lovgivninger har man fastholdt den Regel, som vistnok var Romerrettens Regel, at Panteretten ikke bliver berørt af en indtraadt Forældelse. Jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer med Hensyn til dette Spørgsmaal at blive staaende ved det Lovudkast, som Justitsministeren har fremlagt, idet den Ændring, som vi have tilladt os at stille under Nr. 3, kun er af ren redaktionel Betydning.

Justitsministeren (Melleman): Jeg vil først udtale, at jeg ikke, paa dette Stadium i alle Tilfælde, vil gøre nogen Indsigelse mod de stillede Forslag undtagen alene paa det Punkt, som den sidste ærede

Taler har omtalt. Dog vil jeg sige, at jeg forbeholder mig min Stilling for Fremtiden til flere Punkter, og navnlig hvis der i det andet Ting skulde vise sig Tilbøjelighed til at gaa andre Veje paa enkelte Punkter, vil jeg ikke føle mig bundet ved, at jeg ikke paa dette Stadium har gjort Indsigelse mod Udvælgets Forslag. Jeg mener nemlig, at i en Sag, der er saa indviklet og vidtløftig som denne, er det bedst at se at komme til en Ende foreløbig, for at Sagen kan gaa videre. Der er, som jeg før nævnte, enkelte Punkter, hvor jeg forbeholder mig min Stilling, og som saadanne vil jeg for det første nævne Ændringsforslaget under Nr. 4, idet jeg ligesom den ærede sidste Taler — saaledes forstod jeg ham da i det mindste — egentlig mener, at det er urimeligt at give en Frist af 20 Aar for Panteobligationer. Naar man gaar over til det System at regne Forældelsesfristen ikke fra Stiftelsestiden, men fra Forfaldstiden, saa forekommer det mig, at der ikke er nogen Grund til at opretholde 20 Aarsfristen her, og at 10 Aarsfristen maa være nok, saaledes som Lovforslaget foreslaar. Men jeg anser det for at være et Punkt af forholdsvis mindre Betydning og vil derfor som sagt ikke finde mig foranlediget til allerede paa dette Punkt at gøre nogen Indsigelse derimod.

Et andet Punkt, paa hvilket jeg ligeledes vil forbeholde mig min Stilling, er Spørgsmaalet om Forældelsesfristen for Forløster eller Kautionsforpligtelser. Jeg erkender, at man ved at følge den Regel, som Udvælget bringer i Forslag, nemlig at Forløstet ikke forældes tidligere end Hovedfordringen, at den samme Forældelsesfrist, som gælder for Hovedfordringen, ogsaa som Regel gælder for Forløstefordringen, derved ganske vist gør Systemet simplere, men dersom man ikke finder de Resultater, der derved opnaas, billige og rimelige, saa forekommer det mig alligevel at være af underordnet Betydning, om man opnaar større Simplicitet i Affattelsen. Det, det kommer an paa ved et Lovforslag, er dog, at det rammer det i og for sig rette, og saa kommer først det andet Hensyn, om det er muligt at gøre det paa en Maade, som tillige er simpel og let fattelig for enhver. Jeg har, som jeg allerede ved Sagens første Behandling fremhævede, mine store Tvivl om Rigtigheden af den Sætning, at Præskriptionsfristen for Forløstefordringen skal være den samme som for Hovedfordringen, idet jeg nærmest mener, at der som Regel bør være en kortere Termin, og det støtter jeg navnlig derpaa, at Forloveren har et billigt Krav paa, at man nogenlunde betimeligt underretter ham om,